

Anh phôi đi

Tác Giả: PH M XUÂN NGUYỄN

Thứ Sáu, 27 Tháng 1 Năm 2012 07:48

Một truyện ngắn làm bằng cuộc đời thoả mãn của hai vợ chồng. Đời thoả mãn như ng thức ra là đời thoả mãn của một nhà khoa học không đời theo và không theo đời của cái nghiệp của mình.

NGUYỄN THỊ TH HUY - nhà C A LÊ THỊ T C NG.

Th Huy là một tiến sĩ khoa học văn học, sang Paris làm luận án về cha đời của “tiểu thuyết mới” Alain Robbe-Grillet, luận án này đã in thành sách A.R. Grillet: Sự thoả mãn và di sản (2009). Th Huy là một người sáng tác văn chương, đã xuất bản tập thơ Chối cái (2007) và tập truyện ngắn Con chó (2007).

Th Huy là một nhà nghiên cứu giáo dục, đã bắt đầu có những bài viết phân tích sâu thẳm về truyện và căn nguyên từ đời của nền đời Việt Nam.

Cả ba tập cách này của chúng tôi có thể thấy hiện diện trong truyện ngắn Phôi đi. Một truyện ngắn làm bằng cuộc đời thoả mãn của hai vợ chồng. Đời thoả mãn như ng thức ra là đời thoả mãn của một nhà khoa học không đời theo và không theo đời của cái nghiệp của mình. Đời thoả mãn như ng thức ra là một luận giải về tình hình xã hội trí thức hiện nay. Anh phôi đi! Có ai giải anh về đời?

– Thầy ơi anh sang.

– Thầy ở bên kia à?

Anh phôi đi

Tác Giả: PH M XUÂN NGUYỄN

Thứ Sáu, 27 Tháng 1 Năm 2012 07:48

– Phôi.

– Anh đỡ nh th nào?

– Anh đỡ nh bàn vôi em. Anh phôi đi. Anh không th ti p t c nh th này.

– Anh xem, m i ng i v n ti p t c đ y thoi.

– M i tháng đ n k nh n l ng, anh l i th y nguyên v n n i nh c nh ã y, n i nh c nh ã bám ch t t ng t bào da, ăn sâu vào t ng th th t anh.

– Anh nh y c m quá r i.

– Anh gi ng đ y tr ng đ i h c đã hai m i năm, t t nghi p ti n sĩ n c ngoài, và l ng anh ch a b ng l ng kh i đ i m c a m t ng i công nhân l n đ u đ c tuy n đ ng vào m t công ty t nhân hay công ty n c ngoài. Giá tr c a anh không b ng m t ng i công nhân. M i l n c m đ ng l ng anh l i t h i: giá tr c a mình ch nh th này thoi sao? Sao mình có th t khinh b b n thân mình đ n m c ch p nh n b tr giá r m t nh v y. Anh nh câu chuy n c a Mathieu, anh y và anh có cùng m t th y h ng đ n. Anh y h i ti c vì đã đ ngh m c l ng kh i đ i m là 40.000 euro m t năm và sau đó đ ngh tăng l ng v i l p lu n r ng giá tr c a anh y ph i cao h n nh v y. Không ph i là m c l ng mà đó là giá tr c a con ng i anh y, giá tr mà lao đ ng c a anh y s mang l i. Anh thì sao? Anh c m m y t b c và t h i mình có còn là con ng i không, mình đã làm gì đ đ áng b đ i x nh th này? Sao anh l i ch p nh n b khinh b nh v y ch ? Anh đã làm vi c c t l c đ r i t khinh b mình nh th này sao? Anh phôi đi em . Đ áng s h n là r i s đ n lúc anh không còn c m giác nh c nh ã n a. Lúc đó thì anh s ch ng khác gì m t con v t. Ng i ta mu n đ i x v i anh nh th nào cũng đ c, ng i ta mu n h giá tr c a anh đ n m c nào cũng đ c, ng i ta mu n s nh c anh nh th nào cũng đ c. Anh s im l ng nh m t con c u.

– Em xin anh, xin anh.

– Anh không nuôi n i b n thân, nói gì đ n vi c nuôi v con hay nuôi cái c m khoa h c c a mình.

– Em xin l i, em đã làm gì hay nói gì khi n anh phôi ch nh lòng chng?

– Không, em quá t t v i anh, đ i u đó l i càng khi n anh thêm c m th y mình l b ch, anh càng th y nh c nh ã. L ra anh không nên l y v . Anh không đ c quy n l y v .

– Anh đ ng làm em bu n. Tình yêu c a chúng mình không có ý nghĩa gì sao?

– Không phôi th . N u mu n làm khoa h c và mu n gi ph m giá thì không nên l p gia đình. Vì anh không th đ m nh n đ c trách nhi m c a ng i đàn ông. L ra anh phôi s ng nh H ng.

– Chúng ta phôi hy v ng. Th i k này s qua.

– Em hy v ng gì mà l l ùng v y ch ? Em nhìn chúng ta xem. Không ai bi t anh là ai. B n ng i chúng ta s ng trong hai m i mét vuông. Mà ta may m n vì anh còn tích lu đ c m t ít nh h c b ng du h c đ mua đ c cái chòi chim này. Em nhìn H ng xem, c u y không dám nghĩ đ n chuy n mua nhà, không dám nghĩ đ n chuy n l y v . Và có bao nhiêu ng i nh H ng? Chúng ta thu c v bóng t i. ó đó cam l ng ch u đ ng n i nh c nh ã đeo bám ta su t đ i.

– Thôi mà anh.

– Anh không bao gi thoát kh i nó. Anh nh n ti n làm đ tài nghiên c u khoa h c nh th nào, em bi t không. Đ có đ c s ti n m i l m tri u cho hai năm nghiên c u c a anh, anh đã ph i

Anh phò đi

Tác Giả: PH M XUÂN NGUYỄN

Thứ Sáu, 27 Tháng 1 Năm 2012 07:48

làm nhiu chng t gi. Vì trong văn bn quy đnh, m i năm ng i ch tr đ tài nh anh ch đ c tr m t triu hai trăm ngàn mà thôi. Anh, cũng nh t t c m i ng i, bu c ph i làm chng t gi. M t nhà khoa h c bu c ph i gian l n đ nh n m t s ti n công còi cho lao đng n ng nh c c a mình. Em nói xem, m t k gian l n nh anh làm sao có đ t cách c a ng i làm khoa h c? Hô hô, gian l n là con đ ng đ n v i khoa h c đ y em . Em ch a th y anh đ nh c nhã sao? Anh đã bôi tro trát tr u lên cái gi là tinh th n khoa h c. Anh đã làm nh c n. Anh đã làm nh c hai t khoa h c. Anh đã bán r nó vì m y đng b c. Em khinh b anh đi.

– Bình tĩnh đi anh! Đng t trách mình, anh không có i.

– Sau khi anh l y b ng ti n sĩ tr v , thêm vào vi c gi ng đ y, anh còn đ c phân công ph trách vi c gi y t hành chính, chng liên quan gì đ n chuyên môn c a anh. Anh ch đáng làm nhng công vi c nh v y thôi sao? Ph i, anh ch đáng cho nhng công vi c nh v y. Đó là ch c a anh. Em th y đ y, cái bàn gi y y g m mòn h t các năng l c c a anh. N u th i gian c a anh đ c t p trung cho vi c nghiên c u thì h n anh đã có th đóng góp đ c r t nhiu cho m i ng i, đóng góp đ c r t nhiu cho c ng đng này. Bao nhiêu ch t xám c a anh đã lãng phí gi a đng gi y t y. Anh b bu c ph i lãng phí ch t xám c a mình. Bao nhiêu ch t xám c a bao nhiêu ng i khác đang b lãng phí vì nhng công vi c chng liên quan gì đ n chuyên môn c a h . Em đã bi t là t i lúc anh không còn ch p nh n cái bàn gi y, và ng i ta đã quy k t anh đ đi u. Và m t l n n a anh l i im l ng đón nh n nhng quy k t y trong nh c nhã. Em th y không, su t đ i anh s trong bóng t i mà âm th m đ a đấm lòng t trng.

– Thôi nào anh...

– Anh phò đi.

– Anh không th i i ?

– Anh không th .

– Em không có ý nghĩa gì v i anh sao? Tình yêu c a chúng ta không có ý nghĩa gì v i anh sao?

– Em và các con đi cùng anh ch .

– Còn b m em...

– Chúng ta s c thu x p cho các c .

– Còn em, em s s ng nh th nào? Em bi t làm gì? Em không bi t ngo i ng .

– Em có th h c đ c.

– Nhng anh i i đây s đ n gi n h n là em sang đó.

– Anh không th . Anh không bi t cách lu n cú, n nh b . Anh không bi t c m phong bì c a h c sinh. Anh s không ti p t c làm các hoá đ n, chng t gi. Tóm l i anh không có cách nào đ s ng v i đng l ng hi n t i. Mà anh cũng không th làm b n con ng i mình.

– Anh có th đ y thêm đ ki m ti n mà.

– Anh đã m t hai m i năm đ h c hành. Anh mu n đ c làm công vi c mình yêu thích, anh mu n đ c phát tri n các kh năng c a mình. Anh mu n đ c s ng v i con ng i th t c a mình. Tr i i, anh nói c nh là công văn th này. Anh không th đi đ y luy n thi. Anh không mu n bi n h c sinh thành nhng con v t, không mu n t c đ o t kh năng suy nghĩ t do c a h . Đó là b c đ u tiên đ t n n móng đ cho h có th b bi n thành nhng công c sau này. Anh không làm đ c. Và r i b n thân anh cũng l p l i nh m t con v t ngày này qua ngày khác nhng đ u đã đ c dùng làm chu n m c. Sau m t th i gian, đ u óc anh cũng ch còn duy nh t cái kh năng thu vào và phát ra c a cái máy mà thôi. Còn nói gì đ n sáng t o, đ n t duy,

Anh ph^oi đi

Tác Giả: PH^oM XUÂN NGUYỄN

Thứ Sáu, 27 Tháng 1 Năm 2012 07:48

đ^on phát ki^on.

- Em xin l^oi! Em không hình dung đ^oc cu^oc s^ong bên đó nh^o th^o nào, em s^o.
- R^oi s^o n^o thôi. M^oi ng^oi đ^ou n^o, em đ^ong lo.
- Em mu^on nói v^oi anh chính đ^ou đó, anh hãy l^oi, r^oi s^o n^o thôi. T^ot c^o m^oi ng^oi đ^ou n^o. Thôi anh ra ch^oi v^oi con, em làm b^op đây, chúng ta c^on có th^oi gian.
- Anh xin l^oi, anh không th^o ch^oi v^oi con lúc này, anh ch^oa bình tĩnh l^oi đ^oc, anh th^oy x^ou h^o vì chúng ph^oi có m^ot ng^oi cha nh^o anh. Cha anh đã ch^ou đ^ong nh^ong ch^oa bao gi^o tho^o hi^op, ch^oa bao gi^o ăn m^ot đ^ong ti^on b^on nào. Còn anh...
- Em xin anh đ^ong nói n^oa...